

DEON MEYER

DE PERFECTE MOORD
KORT VERHAAL

AVB

Over het boek

Op het eerste gezicht wijst alles op zelfmoord. Inspecteur Bennie Griessel vindt een stapeltje kleren op het strand, plus twee documenten. Het eerste is een bekentenis - van de perfecte moord. Maar Bennie vermoedt dat in deze zaak niets is zoals het lijkt...

Over de auteur

Deon Meyer is de internationale bestsellerauteur van tien thrillers die zich in Zuid-Afrika afspelen. Zijn boeken, die in 25 landen zijn vertaald, hebben veel internationale prijzen ontvangen – *13 uur* werd verkozen tot VN Thriller van het Jaar. Volg de auteur op Twitter via @MeyerDeon.

OceanofPDF.com

Van dezelfde auteur

Duivelspiek

Feniks

13 uur

Onzichtbaar

7 dagen

Spoor

Orion

Cobra

OceanofPDF.com

Deon Meyer

De perfecte moord

A.W. Bruna Fictie

OceanofPDF.com

© Deon Meyer 2009

Oorspronkelijke titel

Die perfekte moord

Vertaling

Martine Vosmaer en Karina van Santen

Omslagontwerp

Nico Richter

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 449 7368 6

NUR 305

OceanofPDF.com

De twee documenten liggen naast elkaar op het bureau van rechercheur Bennie Griessel – de oorspronkelijke bekentenis, in het doorzichtige plastic van de forensische dienst, en een document dat hij nu moet bestuderen, de fotokopie. Hij steekt een sigaret op en kijkt ernaar.

Zes witte A4'tjes. In de linkerbovenhoek aan elkaar geniet. Keurige rijen letters en woorden en zinnen, volgens de computerdeskundige van het lab afgedrukt in Times New Roman 12 punt, waarschijnlijk op de HP-LaserJet 1020 van de overledene, zeer waarschijnlijk opgesteld in Microsoft Word.

Geachte lezer dezès is de aanhef. De ouderwetse formaliteit irriteert Griessel een beetje.

Hij weet wat er in de eerste alinea staat – dat heeft hij haastig op de plaats delict gelezen waarna hij even tussen zijn tanden floot en het papier voorzichtig in een zakje voor bewijsstukken stopte.

Hij neemt een trek van zijn sigaret en leest verder.

Mijn naam is Quartus Lombaard. Ik heb een moord gepleegd.

Meer niet, in de eerste alinea.

Het is lastig te zeggen wanneer ik precies heb besloten mijn vrouw te vermoorden – nog lastiger om uit te leggen waarom. Er was zeker sprake van krankzinnigheid aan mijn kant. Niet van het soort met wilde ogen en schuim om de mond, maar van het andere, stille en traag aansluitende soort.

‘Traag aansluitende.’ Griessel zucht. Melodrama op de maandagmiddag, met de drankzucht die ontluikt als een verlegen minnares. Vierendertig dagen zonder alcohol.

Het verlangen naar risico's nemen was groot, dat moet ik toegeven. De verslaving aan adrenaline, de voorbedachte vrees, het aangename angstgevoel in de buik wanneer je vlak langs de afgrond scheert. Ik kende het. Ik ben Quartus Lombaard...

‘Voorbedachte vrees’. ‘Aangename angstgevoel’. Hoe noemen ze dat? Als je woorden met dezelfde letters of klanken laat beginnen? Griessel kan er niet direct op komen, maar zijn irritatie groeit. Een rijke vent die zelfmoord pleegt. Omdat hij zijn vrouw heeft vermoord. En dan een vreselijk literaire bekentenis nalaat. Hij is in het huis van Quartus Lombaard geweest, met het uitzicht over zee, de schilderijen, het bakbeest van een tv, sportauto's.

Waarom gooi je dat allemaal zomaar weg?

Omdat je een lul bent. Kan niet anders.

Ik ben Quartus Lombaard, en ik heb eerst Prime Technologies en drie jaar later DigiCard van schichtige bedrijfjes met geringe cashflow opgebouwd tot sappige appels die voor een totaalbedrag van drieëntwintig miljoen rand zijn verkocht. En ik gedijde op druk en stress, het snelle praten, de snelle groei, het snelle leven.

En toen had ik er genoeg van, terwijl Louwna haar verdomde kantoorinrichtingsbedrijfje bleef leiden met zoveel enthousiasme en toewijding alsof dat het enige was wat ze met haar leven wilde doen.

Afgunst. Ze was zo opvallend gelukkig en tevreden. Elke ochtend, zonder uitzondering, stond ze om 06:00 uur op, waste zich, kleepte zich aan, nam afscheid met een lied in het hart en een glimlach om haar mond, en ging naar haar werk. En ik bleef thuis alleen achter met slechts de vage geur van haar parfum die langzaam verdween.

Haar plezier in de zinloze routine. Maandag en dinsdag in de Kaap, woensdagochtend naar Johannesburg. Donderdagmiddag terug, vrijdag een vrije dag, winkelen, thee met vriendinnen, een artfilm...

Afgunst veranderde in irritatie, irritatie sloeg op een gegeven moment om in een sterke afkeer, die langzaam een hekel werd. Haat. Aangewakkerd door het vacuüm van verveling en de afwezigheid van opwindning.

*Laat ik niet rationaliseren. Laat ik volstaan met mijn theorie van de waanzin – dat is het eenvoudigste. Laat ik bekennen – ik ben met een kladblok aan mijn bureau gaan zitten en heb rond tien uur op een winterochtend de stelling genoteerd: **Doel.** Op de volgende regel: **Louwna vermoorden**, met vloeiende letters, in mijn kleine, precieze en pijnlijk nette handschrift, het krassen van de punt van de pen luid in de grote kamer.*

*De volgende stelling: **Waarom zal het lukken?** Gevolgd door: **Geen motief.** En het feit dat Louwna een gewoontedier was. Routine was haar toevluchtsoord, haar kompas.*

‘Fok,’ zegt Griessel zacht en hij drukt zijn sigaret uit. Die man denkt dat hij Wilbur Smith is.

In Johannesburg sliep ze altijd in de Sandton Comfort Inn, altijd in kamer 114, ze was zonder uitzondering om 21:30 uur in de hotelkamer zodat ze al een bad had genomen wanneer ik om 22:00 uur belde.

Het was voor mij bekend terrein, de schriftelijke, nauwkeurige planning. Zo ben ik mijn twee zakenondernemingen ook begonnen, met dezelfde stellingen, dezelfde vragen, gevolgd door mijn versie van de sterkte-zwakteanalyse, vervolgens het strategische plan, de voornaamste succesfactoren, deadlines, precieze, persoonlijk variaties op de aanwijzingen van de managementopleiding.

Geen motief. De sleutel. Daarop worden stommelingen gepakt, op hun motief, maar Louwna en ik waren elkaar altijd trouw, we maakten beleefd ruzie en er was geen levensverzekering waaruit ik munt kon slaan. Je wordt geen moordverdachte omdat de intensiteit van je relatie en latere huwelijk stelselmatig en onherroepelijk afneemt. Ze arresteren je niet omdat je vrouw en je leven je dodelijk vervelen.

En naarmate mijn plan stukje bij beetje, dag na dag, vorm kreeg, kon ik de andere cruciale succesfactoren aanpakken: Alibi. Moordwapen. Hoteldeur.

Want zo moest het gaan op de gekozen datum, de uitvoering van het plan:

10:00 uur: Ik stel de video in om het televisieprogramma van woensdagavond op te nemen. (Alibi.)

10:10 uur: Ik stel het apparaat in dat om 22:00 uur op het knopje van mijn mobiele telefoon zal drukken om de oproep naar de mobiele telefoon van Louwna te maken. (Apparaat ooit gebouwd met de Dark Side Development Kit van Lego Robotics.) (Alibi.)

10:20 uur: Aankleden, schminken, pruik opzetten, boodschappentas pakken, het hek achter in de tuin uitglippen, naar de bushalte in Kampsbaai lopen.

10:45 uur: De bus naar het station van Kaapstad nemen.

11:45 uur: Jasjes en pruiken (uit boodschappentas) omwisselen in het toilet op het station. Bril met zwaar montuur opzetten. Huurauto naar het vliegveld nemen.

14:00 uur: Vlucht BA 605 naar Johannesburg nemen (contant betaald onder valse naam. Vals rijbewijs gebruiken).

16:00 uur: Aankomst op O.R. Tambo International, jasje en pruik verwisselen op het toilet. Met huurauto naar de Sandton City Lodge.

17:00 uur: Verzegeld pakket met 9mm Ruger P94 pistool en knaldemper dat ik een week daarvoor aan mezelf heb gestuurd in ontvangst nemen. Handwapen gekocht op de zwarte markt door kleine annonces te volgen.

17:20 uur: 'Niet storen a.u.b.-bordje aan de deurknop hangen, douchen, schmink afwassen, pakje eten uit de boodschappentas halen, eten, opruimen, op bed gaan liggen, proberen te ontspannen.

21:00 uur: Opnieuw schmink aanbrengen, de eerste pruik weer opzetten, het eerste jasje aantrekken, controleren of pistool geladen is.

21:30 uur: Hotel verlaten via dienstingang aan achterkant, de 2,4 km naar de Comfort Inn lopen. Tempo net snel genoeg om de timing goed te krijgen.

21:55 uur: Spannend moment nummer een: Er is maar één weg naar haar kamer – langs de receptie. Doelgericht en zelfverzekerd lopen, alsof je er hoort. De trap naar de eerste verdieping nemen.

22:00 uur: Voor haar deur wachten tot de mobiele telefoon overgaat. Beide handen nodig voor kaart en deur. (Heb master-sleutelkaart twee weken geleden van schoonmaker in de Comfort Inn gekocht voor 1000 rand, natuurlijk zwaar vermoed.)

Spannend moment nummer twee: als de deur opengaat, moet het pistool in mijn rechterhand zijn. Ik moet de deur achter me dichttrekken, op Louwna schieten, wachten tot er minstens vijf minuten voorbij zijn, dan de verbinding van haar telefoon met de mijne verbreken.

22:06 uur: Kamer 114 verlaten, gang door, trap af, langs de receptie, terug naar mijn hotelkamer, boodschappentas pakken, naar Sandton City lopen, met huurauto naar het vliegveld. Daar het pistool in afvalbak gooien.

23:55 uur: Vlucht SA 505 naar Kaapstad nemen.

02:00 uur: Huurauto naar het station van Kaapstad nemen.

02:40 uur: Jasje, pruik en bril verwisselen in toilet op het station. Huurauto naar Kampsbaai nemen.

03:10 uur: Lopen van het hoofdstrand naar ons huis (nu mijn huis).

03:25 uur: Door het achterhek naar binnen glippen, de deur openen, pruik, jasje en bril bij de andere in boodschappentas stoppen, boodschappentas in zwarte vuilniszak stoppen, vuilniszak bij een andere oprit neerzetten. De Dark Side Development Kit van Robotics uit elkaar halen en in de kast in de studeerkamer opbergen. Douchen. Video terugspoelen. Alle programma's bekijken. Video weer terugspoelen. Video instellen om onmiddellijk film op DStv op dezelfde band op te nemen. Gaan slapen. Wachten op telefoontje uit Johannesburg: 'Meneer Lombaard, ik heb helaas slecht nieuws voor u...'

Maar moord is geen zakelijke transactie. En het ondernemingsplan van De Dood heeft zijn eigen unieke eisen: deadlines worden in minuten gemeten, in seconden zelfs. Je kunt niet rood gaan staan om je door moeilijke tijden te loodsen.

Griessel schudt zijn hoofd en steekt nog een sigaret op. Zijn mond, zijn tong, zoeken de smaak van een borrel, zijn hersenen en zenuwuiteinden zoeken de alcohol erin, de helende kracht. Vierendertig dagen. Wanneer zal het minder worden?

Hij kent het antwoord. Misschien nooit.

Hij kan beter verder lezen.

Mijn degelijke voorbereiding, de schminkstudie en vermommingskunst uit boeken en op internet was nuttig, dat is waar. Door mijn nauwkeurige planning is alles eigenlijk foutloos verlopen. Maar niets kon me voorbereiden op het moment dat ik de trekker moest overhalen. Misschien zijn sommige mensen meer geschikt voor de wreedheid van moord.

Ik opende de deur van de hotelkamer, mijn bewegingen, die ik herhaaldelijk had geoefend, waren foutloos, behendig en vloeiend, zij zat met haar rug naar me toe in de fauteuil, op dat moment vroeg ik me niet af waarom ze de rinkelende mobiele telefoon niet opnam, ik was te dankbaar dat ik haar niet in de ogen hoefde te kijken, ik haalde de trekker over, twee keer, gedempte 'ffffut-ffffut' geluiden en haar achterhoofd barstte open terwijl ze voorover viel, bloed en bot en hersenen over de stoel en ik kreeg opeens de neiging om onbeheersbaar over te geven, op dat moment was ik zo de kluts kwijt, dat ik bijna vergat het knopje van de telefoon in te drukken, ik kon niet naar haar kijken, ik wilde niet de vijf minuten blijven om de 'oproep' legitimize te geven, paniek en walging en misselijkheid en claustrofobie, alles tegelijk.

Maar ik kreeg mijn zelfbeheersing terug, uit zuivere overlevingsdrang, en toen stond ik buiten en liep langs de receptie de nacht in.

Griessel maakt een aantekening in de kantlijn. Hij zal contact moeten opnemen met de rechercheurs van bureau Sandton.

Mijn grootste angst in de huurauto en in het vliegtuig was dat iemand het zweet zou zien, de walging, het trauma, misschien bloed en hersenweefsel ergens op een kledingstuk.

Onnodige angst.

Had ik maar geweten wat me thuis te wachten stond.

Haar brief zat op de videorecorder geplakt. Ik las hem en moest overgeven in de badkamer. Las hem nog een keer. Weer overgeven, vliegtuigeten, tot ik leeg was. En toen heb ik de video teruggespoeld, alles gekeken, net zoals ik van plan was geweest, want ik moest mijn deel van het plan ten uitvoer brengen, als zelfbescherming, om te overleven.

De oproep uit Johannesburg kwam pas de volgende middag. Ik ben erheen gevlogen, ben met de rechercheur naar het lijkenhuis gegaan, heb twee dagen lang vragen beantwoord, tot ze me lieten gaan. Ik hoefde de schok en ontzetting niet te veinzen.

Het heeft twee maanden gekost om tot het besluit te komen dat ik niet meer wil leven. Niet alleen vanwege de brief van Louwna (bijgevoegd). Er is ook het beeld van de schoten door het hoofd. En de vernedering.

Ondertekend door Quartus Lombaard, met een klein, pijnlijk net handschrift.

Griessel pakt de andere fotokopie, het origineel is geschreven op dun, blauw schrijfblokpapier, met blauwe inkt, vloeiend schrift met flamboyante krullen en lussen. De beving van zijn handen wordt nu sterker.

Lieve Quartus

Ik wou dat ik je gezicht kon zien als je deze woorden leest.

Ik weet zeker dat het je wakker zal schudden uit de verdwazing waarin je de afgelopen twee jaar bent weggezakt. Ik ben een tijdlang boos op je geweest daarover, ik kon niet begrijpen waarom je geen belangstelling meer had voor mij en mijn leven, maar deze brief is niet bedoeld als weeklacht. Je weet dat ik nooit heb gezeurd – niet toen je zo hard werkte en ook niet toen je, na al je succes, stelselmatig in je kamerjas wegkroop.

Laat me je vertellen wat er allemaal met mij is gebeurd: anderhalf jaar geleden heb ik Jenny ontmoet, toevallig, zoals alle goede dingen van het leven. Een van de mensen van mijn kantoor in Johannesburg was opgenomen in een privékliniek en ik ben bij haar op bezoek gegaan toen ik in Johannesburg was. Jenny was de hoofdzuster van de zaal en ik ging bij haar informeren hoe ernstig de toestand van mijn personeelslid was.

Het eerste praatje was bijna nietszeggend – ik herinnerde me vaag dat ze er sportief uitzag, met rood haar van zichzelf (en grote borsten, moet ik er voor jou

aan toevoegen, jij was toen je nog leefde, een uitgesproken borstenman) toen ze me twee dagen later opbelde. Ze wilde koffie gaan drinken. Ik dacht dat ze over de ziekte van mijn werknemer wilde praten, maar toen ik haar aan het eind van het heerlijke gesprek daarnaar vroeg, moest ze alleen maar lachen en zei: 'O nee, het is gewoon omdat je zo'n verrukkelijk schepsel bent.'

Zij heeft mij, haar verrukkelijke schepsel, met meer bedrevenheid verleid dan een man ooit zou kunnen. Tegen de tijd dat ik haar seksuele voorkeur doorkreeg, was het bijna te laat. Onze vriendschap was voor mij toen al een oase. Nee, meer, een helder licht dat de schemering van mijn huwelijk met jou heeft verdreven. Toch heb ik op de grens geaarzeld, meer dan een maand, want ik ben een braaf Afrikanermeisje en de mensen van onze kerk doen dit soort dingen niet.

Nieuwsgierigheid en Jenny's meesterlijke geduld en medeleven hebben uiteindelijk de doorslag gegeven. (De meeste avonden dat jij me in Johannesburg belde, was zij in mijn kamer en waren we al bezig met het voorspel van de goddelijke seks die de hele nacht zou duren.)

'Fok,' zegt Bennie Griessel.

En toen vond ik je gedetailleerde moordplan in de altijd afgesloten la van je bureau.

'Jezus,' zegt hij en hij legt de papieren voor zich neer, staat op, loopt tot halverwege de deur, blijft staan, gaat weer zitten en leest verder.

Ik weet niet hoe toevallig het was. Ik heb je een paar keer de la zorgvuldig zien afsluiten, kort nadat ik thuis was gekomen. Het was alsof je er aan de ene kant helemaal op gefocust was, en je aan de andere kant de aandacht ervan wilde afleiden. Ik was me er soms van bewust dat er iets met je aan de hand was, je had weer een zekere intensiteit, maar die was zo anders dan in vroeger tijden, meer naar binnen gericht. Misschien was het iets in mijn onderbewuste dat de stukken van de puzzel in elkaar heeft gelegd, maar toen ik op een vrijdagochtend thuiskwam en jij er niet was (zeker ergens onderzoek aan het doen naar je volmaakte moord), ben ik de sleutel gaan zoeken. Ik vond hem ten slotte in de zak van je kamerjas.

Je document was voor mij een openbaring. Ik wilde je te lijf gaan, ik wilde de politie bellen, een advocaat zoeken, je confronteren, maar tegelijkertijd waren er de mogelijkheden die door deze voorkennis waren ontsloten.

De rest, dankzij jouw degelijkheid om zelfs de data vast te leggen, was een idee van Jenny.

Wanneer je morgenochtend gebeld wordt om 'mijn' lijk te gaan identificeren, zou ik je sterk aanraden om dat ook werkelijk te doen. Ik ben het natuurlijk niet zelf. Jenny heeft mijn 'dubbelgangster' gevonden, een armzalige aan drugs verslaafde vrouw die het ziekenhuis in en uit ging, zonder naaste familie. Het kostte ons grote moeite om haar haar net zo te knippen als het mijne en haar in de hotelkamer te krijgen, maar er was niets wat ze niet voor een beetje heroïne zou doen. Daarom, als de politie je vraagt of ik 'gebruikte', zal het helpen als je positief antwoordt – de autopsie zal het aan het licht brengen.

Ik hoef je zeker niet te vertellen dat je geen keuze hebt. Ik heb nog steeds de kopie en we hebben het pistool uit de afvalbak gehaald een paar minuten nadat jij het erin heb gegooid.

Het enige wat ik vraag, Quartus, is een vreedzaam overlijden. Jenny' is niet de echte naam van mijn minnares. En misschien heeft ze ook geen rood haar (maar de borsten zijn de waarheid, die noem ik alleen om je het leven zuur te maken – ik begrijp nu waarom je zo op borsten bent). Leef je ziekelijke leven en gun mij een vreugdevol leven.

Berust erin dat je de volmaakte moord hebt gepleegd.

Met vriendelijke groet,

Louwina

Bennie Griessel leunt achterover in zijn stoel, de drankzucht is vergeten, hij lacht kortaf, zijn hoofd maalt, dan valt opeens alles op zijn plaats, hij staat op en loopt naar het kantoor van hoofdinspecteur Mat Joubert.

De bevelvoerder van het provinciale team van de politie zit achter zijn bureau, bezig met administratie, zoals gewoonlijk.

'Die klootzak heeft geen zelfmoord gepleegd,' zegt Griessel. Joubert kijkt op, verstoord, maar Griessel negeert het uit puur enthousiasme.

'Dat zat me de hele tijd dwars. Wie pleegt er nou zelfmoord door de zee in te lopen en zijn kleren en twee documenten op het strand te laten liggen? Wie? Iemand die weet dat we tegenwoordig een lijk kunnen herkennen, al vinden we maar een klein stukje huid. Lombaard is ergens, springlevend en gezond.'

Joubert reageert langzaam, nadenkend. 'Waarom, Bennie? Waarom al die moeite doen?'

'Omdat hij zijn tweede volmaakte moord wil plegen. *Moorden* denk ik, want er zijn twee vrouwen die hij dolgraag een kopje kleiner wil maken.'

OceanofPDF.com